

نقش کلیدی امام علی(ع) در دفع باتک یهودیان بنی نضیر

یهودیان بنی نضیر نقشه قتل پیامبر(ص) را طراحی می‌کنند و از آنجایی که خداوند حافظ رسولش است، نقشه آنان را ناکام می‌گذارد و این قوم پیمان شکن مجبور به ترک مدینه می‌شود.

یهودیان بنی نضیر نقشه قتل پیامبر(ص) را طراحی می‌کنند و از آنجایی که خداوند حافظ رسولش است، نقشه آنان را ناکام می‌گذارد و این قوم پیمان شکن مجبور به ترک مدینه می‌شود.

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، بیست و دوم ماه ربیع‌الاول سال چهارم یادآور جنگ پیامبر(ص) با یهودیان مدینه در سال چهارم هجری است که غزوه بنی نضیر نام دارد، در واقع بنی نضیر تیره‌ای از یهود بودند که در جنوب شرقی مدینه سکونت داشته و دارای قلعه، مزارع و نخلستان در آن محل بودند.

بنی نضیر با پیامبر اکرم(ص) همانند دو قبیله بنی قینقاع و بنی قریظه که آن‌ها نیز یهودی بودند، پیمان عدم تعرض و دوستی بسته و متعهد شده بودند که بر ضد مسلمانان اقدامی نکنند و کسی را علیه ایشان تحریک نکنند، اما هر سه قبیله پیمان شکن شدند، نیرنگ سران بنی نضیر علیه پیامبر(ص) و نقشه قتل حضرت(ص) منجر به خروج آنان از مدینه با وضع اسفناک شد که در ادامه به بازخوانی علل وجود غزوه بنی نضیر می‌پردازیم:

عمرو بن امیه بن ضمری بر اثر جهل دو نفر از قبیله بنی عامر را کشت، این قبیله که از هم‌پیمانان پیامبر(ص) به شمار می‌آمدند، بر اساس معاهده امضا شده، درخواست دیه کشته شده‌ها را کردند، با توجه به اینکه طبق مفاد معاهده‌نامه میان همه قبایل ساکن در مدینه، هم‌پیمانان باید در مقدار دیه مشارکت می‌کردند، به همین منظور پیامبر(ص) با ده نفر از یاران خود به سوی محله بنی نضیر حرکت کرد و ماجرا را با آن‌ها در میان گذاشت، قبیله بنی نضیر در ظاهر با پیشنهاد حضرت استقبال و آمادگی خود را اعلام کردند.

پیامبر که وارد قلعه آن‌ها نشده بود و در بیرون قلعه و نزدیک دیوارهای آن‌ها موضوع را مطرح کرده بودند، در همین بین، عده‌ای از قبیله بنی نضیر در مقام توطئه برآمدند و طرح قتل پیامبر(ص) را علیرغم مخالفت گروهی از آنان پی‌ریزی کردند و تصمیم گرفتند با پرتاب سنگ از بالای قلعه، رسول اکرم(ص) را از بین ببرند، اما پیغمبر(ص) از طریق وحی از توطئه آن‌ها آگاه شد و بدون خبر، اصحاب خود را ترک کردند.

بعد از اینکه پیامبر(ص) به مدینه بازگشت، از طریق محمد بن مسلمه به قبیله بنی نضیر پیغام فرستاد که تنها ده روز وقت خواهند داشت که مدینه را ترک کنند، محمد بن مسلمه در دیدار با سران بنی نضیر گفت: رهبر عالی قدر اسلام، به وسیله من برای شما پیامی فرستاده که هر چه زودتر این آب و خاک را در ظرف ده روز ترک کنید، زیرا پیمان شکنی کرده‌اید و از در مکر و حيله وارد شده‌اید و اگر در این ده روز این مرز و بوم را ترک نکنید، خون شما هدر است.

البته این تصمیم مطابق پیمانی است که مسلمانان در نخستین روزهای ورود پیامبر با طوائف یهود مدینه بسته بودند و این پیمان، از طرف قبیله بنی النضیر، توسط «حیی بن اخطب» امضا شده بود.

در ابتدا یهودیان بنی نضیر تصمیم گرفتند که حکم پیامبر(ص) را قبول کنند، حتی باربندی خود را برای کوچ آماده کردند بودند، اما با پیغام عبدالله بن ابی از منافقان مدینه مبنی بر یاری دو هزار نفری قبیله‌اش و دیگر قبایل از بنی نضیر از تصمیم خود منصرف شدند و برای پیامبر(ص) پیغام فرستادند: ما از سرزمین خود نمی‌رویم، هر چه می‌خواهی بکن.

به همین منظور پیامبر(ص) بعد از اقامه نماز ظهر تکبیرگویان همراه با سپاه اسلام به سوی قلعه‌های بنی نضیر حرکت کردند و پرچم اسلام را به دست امام علی(ع) سپردند، سپاه اسلام قلعه‌ها را محاصره کرد، محاصره‌ای که 15 شب به طول انجامید و در این مدت درگیری‌های پراکنده‌ای نیز صورت گرفت، در یکی از شب‌ها امیرالمؤمنین(ع) در کمینی «غروک» از شجاعان و قدرتمندان بنی نضیر را که قصد شیخون و قتل پیامبر(ص) را داشت، از بین برد و به دستور پیامبر(ص) سرهای آنان به درون قلعه‌های بنی نضیر پرتاب شد.

این حرکت رعب شدیدی در دل‌های یهودیان ایجاد کرد، پیامبر(ص) همچنین برای اینکه قبیله بنی نضیر را برای ترک هر چه

زودتر مصمم‌تر کنند، دستور دادند که تعدادی از نخل‌های آنان را قطع کنند که موجب ناراحتی و اعتراض شدید بنی‌نضیر شد، اما پیامبر(ص) یادآور شد این کار طبق دستور خداوند انجام شده است.

در نهایت بنی‌نضیر که طبق دستور پیامبر(ص) تنها اجازه داشتند، یک بار شتر همراه خود ببرند و سلاح‌هایی که برای جنگ با مسلمانان کنار گذاشته بودند را باقی بگذارند، بعد از مهلت 15 روزه قلعه را با 600 شتر ترک کردند که گروهی به «اذرعات» در شام، گروهی به قلعه‌های خیبر و تعدادی هم مسلمان شدند که اموالشان بازگردانده شد.

در غزوه بنی‌نضیر طبق حکم خدا، غنیمتی که سپاه اسلام بدون جنگ و نبرد به دست می‌آورد؛ متعلق به شخص پیامبر بود، پیامبر مزارع، آب‌ها و باغ‌ها را میان مهاجران تقسیم کرد، زیرا دست آن‌ها از ثروت دنیا به علت مهاجرت از مکه کوتاه بود و در حقیقت سربار انصار و مهمان آن‌ها بودند، این نظر را سعد بن معاذ و سعد بن عباد نیز تصدیق کردند، به همین منظور تمام اراضی میان مهاجران تقسیم شد و از انصار جز سهل بن حنیف و ابودجانه که بسیار تهیدست بودند، کسی بهره‌ای نبرد و از این راه گشایشی برای عموم مسلمانان به وجود آمد، همچنین شمشیر قیمتی یکی از سران بنی‌نضیر به سعد معاذ واگذار شد و سوره «حشر» هم پیرامون این غزوه نازل شد.